

ŠIBANJE ROMA

Oče moj, vetar pripija tvoje bele košulje,
na moje grudi, žuđenu zrelost.

Javljaš mi se i nestaješ
kao *Španska rapsodija* Ferenc List
na majčinom kuhinjskom tranzistoru.

U nekoliko slika, ja te zaboravljam.

Kada si se kasno vratio sa kartanja
skuvani lovorov list si progutao
i nisi se uplašio smrti.

Oče, znam da si i ti mene gledao,
da me čekaš sa tim slikama,
da ja dođem sa mojim.

Kako da se iskupim, uputstva nisi ostavio,
samo te bele košulje da se u tebe preoblačim
kada sebe ne prepoznajem i ne znam,
ni star ni mlad od pogleda muških i ženskih strepeći,
jer čast da branim ne bih umeo.

Reci reči utehe za bludnoga sina, i pomози.

*Što nisi došao ranije kod mene,
tvoja žena, obrnuti Edip kaže mi:
počeo bi da pišeš nove pesme
koje bih ti ja govorila dok spavaš,
moj sinko, moj Neško.*

Ne samo iz slika voljenih koje zapamtismo,
nego i u grljenju sa mrtvima, ljubav nam dolazi.

Ljubav kada su pesme pisane
i melanholija kada se čitaju.

Kao ova Ginzbergova u antologiji,
napisana krajem jula
i početkom avgusta 1967. na LSD-u.

Ne možemo uvek da vidimo
lepotu, upozorava poezija.

Majka, žena tvoja, udovica
davi mačiče i leptire
na užas moje ćerke,
želi da išiba Rome koji prose
i sve koji nemaju šta da jedu.

KRAJ ZIME

Sanke spuštam u podrum
majku spustismo u grob.
Prođoše snegovi februarski
što su se zbog nje iz hada vraćali.

Ljuštim narandžu
koja je stajala kraj njenog uzglavlja.
Pijem njeno mlado vino.

Ja bih da budem to vino,
da budem nevin a opojan,
kakve su kćeri a ne sinovi.

Majka ne dočeka da vidi popodneva
iz plavog mrtvila zime
kako se vraćaju,
lavine krvi zatrpavahu njen um,
dok je nema stezala snažno desnicom
ruke njenih dečaka što su virile
iz oklopa građanstva, kao
nekada iz rukava bundica.

„Mogla je s nama da provede zimu“,
govorila je moja žena.

„Šta ćemo sa majkom?“,
bratovljeva žena je pitala,
a posle: „Šta ćemo sa kućom?“

Majka je „vratila“ pogled na mene,
kada je izgubila moć govora.
Prvi put sam video njene
širom otvorene zelene oči
kakvim je prvi put možda pogledala oca,
od kojih sam bežao celog života.

Primih taj dar nemušto.
Ozaren, slao sam joj poljupce iz prijemne sobe,
zbijao šale sa bolničkim portijom
koji je osnovao lokalni festival belih bubrega;
to je život, život a ne smrt, ponavljao sam
dok se sneg ispred mojih nogu sklanjao
uplašen, prvi put pobeđen.

MILONGA ZA DULETA BASARIĆA

Došao si iz epohe noževa i srče.
Pio si vinjak, sjale su ti oči.
Pričalo se da si ubio u Rusiji pa pobegao
i da si nepredvidiv, kao nekada što su mangupi bili.
Nismo mogli tek tako da ti uzvratimo pogled
dok sedimo s tobom za stolom,
počela bi da se oseća hladnoća iz tebe, brate.

Sedam meseci go do pojasa,
dekadentni Brus Li u zrelih godinama,
s istetoviranim vizijama pakla i raja socijalizma
iza leđa progresu i građanima Novog Beograda
što su se držali dalje od velike vode
vezivao si se tu i tamo duž obala,
na Međici kod Rce i Buše, na Adi kod Mišela,
na Keju kod Vajsa i Bore
i gore kod Ratka i Bate Hijavate,
(koga ubiše pijani gosti ušnicima)
pa brzo odlazio poslom nekim,
da vadiš ili postavljaš burad, prevezeš nešto
ili onako samo vođen rečnim vilama,
što Sava daruje odabranima,
da u opojnu noć hrliš pijanstvom svojim
nad maglom rečnom, da brodiš ka zori,
iz janga u jin, sa Li Tai Poom zagrljen.

Čak si se i mladom ženom oženio,
svadba na Međici bila, na otvorenom.

Poslednji put kad sam te video
bila je predsezona,
na keju si prodavao karte za čamac
i taman si bio otcepio kupon i pitao me sa smeškom
i žarom u očima, neodoljivo, kao Pazolinijev Franco Citti:
oćeš na Adu, kad pomislih
da bi svako mogao da te voli
i na tren pristadoh,
nikada takvu radost ne videh u tebi;
ali rekoh ti kako čekam nekog prijatelja
pa ću možda kasnije, s njim
i sad se pitam koga sam čekao
ko je to mogao biti?

OPERA CHANNEL

Neka patuljci u čađi dremaju...
Janoš Šuber, *Upozorenja*

Srećo, radosti Božja i zagonetko
što se javljaš iznenadno,
s kasnim i bledim sunčevim svetlom iza horizonta,
s Lučijom od Lamermura, s Tuliom i Marijom,
posle noćnog košmara,
oteklog grla i zapušenog nosa,
u bratovljevom krevetu, uvek toplijem
i udobnijem od mog, kao i sve njegovo,
čitavog dana skidajući paučinu s glave,
cedeći skamenjenu pastu za zube,
i sve drugo, čemu je prošao rok,
kompote i zimske salate još ne bacajući majčine,
(za so se pitah, dal je kvarljiva)
novine čitajući iz vremena kada se u kući živelo,
kad Vilijam još ne znaše za Kejt,
čitulje i pomene, što sam ih nekad štedeo,
u šporet nabijajući,
jer u prah se sve vraća, i iz praha će doći opet.
Bez opomene, telefon isključen,
broj „demontiran“, i tužba za mrtvog čoveka napisana,

dok policajac s gluvom ćerkicom
merka kuću i plac i kreditni kalkulator uključuje,
susedu već govori da će susedi biti,
dok prolazi u zaplenjenom audiju
s prekucanim brojem motora,
na brdašce, da sitnu stoku nahrani,
preko potoka koji tu nekad protičaše,
posle kojeg prestaje grad,
ali gde će za koju godinu sigurno stići
prelivajući se preko ruševnih zidina **res publike**,
ali sela i seljaka neće biti da ga raširenih ruku dočeka.

HRAMOVİ

Od Pregrevice do Kapetanije,
po sredini reke galebovi plutaju,
na kraljevskom venčanju leta i jeseni,
u raj u jedinom za koji znaju.

Na usidrenoj pasari
izbledela zastava leprša.
U svetu reku žena sa krme
baca ljuške od krompira.
Iznad, na Gardošu, leži Raša.
Gore, prema Širokoj stazi
Miloš pod čkaljem ne čuje Zlatu
koja ga s pramca moli da krenu kući.

Zbog svetlosti i plavog neba iznad Dunava
u odnosu dva prema jedan
kada se uzvodno gleda
dođoh tu opet, u ribarski klub Radecki,
da momak budem iznova.

Posle premišljanja
drugo pivo na prazan stomak
umesto riblje čorbe da naručim,
pa glasove mrtvih pustim
da mi se iz usta otimaju,
mudrost njihova da me sustiže jasna
dok memlu iz tame ribarskih šupa mirišem

nanizanih sve do škripavih čučavaca
u kojima će vam se okupati stopala
ako brzo ne iskoračite
kad pustite vodu.

Sutra će gora i voda da se preobraze
i Petar će, pred svetlošću neviđenom,
ne znajući šta da kaže,
zatražiti dozvolu da podigne senice
za Mojsija, Iliju i Isusa,
koji će mu reći da slavi, slobodno
novu nadu i novog Boga.
Raduj se, i ti zbog toga
i ne žali za letom, momče.

TI, VINO

za Zubu

Tihost suvih trava na suncu – ti si,
venac što slavu daruje ljubavnu.

Ti roze vino Langdoka
što sam te pio u kući Vaje,
dok me zvonik crkve
zaklanjao od sunca.

Ti vino što voda si bilo, prvo čudo
kakvo je pijanstvo od tebe nastupilo,
da li si treznilo ili opijalo.

Ti Traklovo smeđe vino
što si, pred odlazak na front,
žar života razgrevalo.

Ti crno vino nevinosti
u čistom i kratkom plamenu
što sam te želeo odmah svog,
kao *smionik* da te ispijam
a opet i da te gustiram –
davalo si mi i uzimalo.

Ti majčino mlado vino
što te ispijam plačući za njom.

Ti crveno vino pričešća
koga je duša uvek žedna.

Ti, vino, mogao bih ti reći ti,
iako sam te pomešao s vodom,
osećam tvoje duboko Ti.